

[Knud Jespersen.]

ter, så man kan sige, at det, fællesmarkedet tilbyder os, klarer spørgsmålene? Overhovedet ikke.

Derfor vil jeg gerne benytte lejligheden til at sige til tilhængerne af fællesmarkedet: det går ikke, at I bare siger gang efter gang: ja men det ville være meget værre. Sådan har man jo sagt gennem de skiftende forlig, og hvis jeg ville bede statsministeren om at gå i dag, hvad han næppe vil, så ville han sige: det bliver meget værre, hvis vi ikke har en Hartling-regering. Dette er ingen argumentation, hverken fra statsministerens side eller fra andre tilhængere af fællesmarkedet og dets ulykker. Jeg forstår da godt vanetænkningen. Når man nu er kommet ind i den vane, at man faktisk skal tænke sammen med andre — og det kan somme tider være en behagelighed at have andre til at tænke for sig, i Bruxelles, eller hvor man ellers færdes i fællesmarkedet — og de siger, det er vældig godt det her, ja så er det nok bare danskerne i det lille land, der ikke har forstået det helt endnu.

Under den nuværende Harting-regering har man systematiseret en politik i kapitalens interesser, det er dens interesser, der sidder til højbords. De mange forlig, som statsministeren forleden pralede af, har forværret livet for den almindelige dansker. Det er blevet dyrere at bo, det er blevet dyrere at spise, det er blevet vanskeligere at få arbejde, det er blevet vanskeligere at få børnene under uddannelse, og det bliver endnu vanskeligere med den bukset, der venter os.

Hvad var motiveringen for denne politik eller rettere camouflagen? Det var, at vi brugte for meget, at rigets vanskeligheder skulle løses netop gennem en nedsættelse af forbruget. Sådan var det også med det sidste forlig, der som perspektiv har det mål at tage 7 mia kr. fra de svageste gennem nedskæringer, tage fra hele den arbejdende del af vort folk, tage fra folkepensionisterne og de uddannelsessøgende. En forbrugsbegrænsning på 7 mia kr. var, hvad der kunne opnås enighed om; det fortæller noget om sagligheden i regeringens politik. For 7 var ikke et magisk tal, det var det, man kunne blive enige om i fredagsklubben.

Vi er og vi var modstandere af disse nedskæringer, der vil skabe større arbejdsløshed.

Det kan man også læse i statsministerens tale: et dæmpet forbrug betyder flere arbejdsløse. Men derimod er vi tilhængere af indgreb og besparelser dér, hvor de findes, der kan bære byrderne. Ja, vi mener også, at det er nødvendigt og gavnligt at sætte ind mod de opsvulmende udgifter til militarismen.

Hvis jeg må have lov til bare at nævne en lille ting: vi diskuterer besparelser her uafbrudt, og hvad er resultaterne blevet? At de 4 mia kr., som militæret koster, nævnes næsten ikke. Det er op imod $\frac{1}{2}$ mill. kr. pr. time døgnnet rundt, det er 7.610 kr. pr. minut, og så kan man regne ud, hvad militæret bruger i den tid, vi taler herinde, eller 126 kr. pr. sekund. Men her vil man ikke diskutere, selv om det er døgnets 24 timer, der griber ind over for almindelige menneskers interesser.

Eller endnu værre: indgreb imod jordværdistigninger. Det er snart blevet et helligt og ukrænkeligt ord at tale om, jordværdistigninger, i det høje ting. På årsbasis nærmer vi os 120 mia kr. eller 10 mia kr. pr. måned. Hvad betyder det? Det betyder værdistigninger, som de, der ingen faste værdier har, er med til at betale, på 228.000 kr. pr. minut. I timen er det 13 mill. kr., og hvis man vil have det pr. sekund — det er ikke, fordi vi skal være detaljister — er vi oppe på 3.805 kr. Sådan er værdistigningerne, men har man tænkt på at gribe ind her? Nej, det har man ikke.

Men det viser jo, at Danmark er et rigt land. Det viser også, at vanskelighederne er skabt af en politik, der udpræget varetager den herskende klasses interesser. I år er vor nationalformue på 700 mia kr., næste år vil den være 100 mia kr. højere, altså en tilvækst på samme størrelse som en årsløn til samtlige danske lønmodtagere. Om vi nu udtrykte det i profit, så ved vi, at i 1972 udbetalte aktieselskaberne meget store udbytter, 94 aktieselskaber over 100 pct. i udbytte, heraf 10, som udbetalte over 1.000 pct. — ganske vist ret beskedne virksomheder — 17 over 500 pct. og 47 over 200 pct. i profitter. Har man tænkt på at gribe ind her? Har regeringen haft planer om bare et lille bitte skridt, om en engangsskat af disse stigninger? Overhovedet ikke, det er ikke med i disse planer til besparelser.

I år vil nationalproduktet stige med 26